

ОТ ИГЛА

ДО КОРМИЛО

Професионална гимназия по
транспорт и лека промишленост
гр. Омуртаг

Училищен вестник

Бр.4 месец II 2015г.

Новините на броя

- Какво е свободата? Кой човек е свободен?
- 142 години от гибелта на Васил Левски
- Ученически есета

КАКВО Е СВОБОДАТА? КОЙ ЧОВЕК Е СВОБОДЕН?

На тези въпроси отговориха в анкета членовете на клуб "Училищен журналист" при ПГТЛП гр. Омуртаг

Нурсел Ведатова Салиева: На практика днес всеки един се счита за свободен човек и не е необходимо да жертва живота си, за да се наслаждава на това безценно богатство. А всъщност, днес хората робуваме на какво ли не - на многобройните задължения и отговорности, на навичките, на пороците си. И много често на себе си - на усещането, че някой иска да ни подчини, та в отговор се съпротивляваме. Без да мислим защо и как. Което, впрочем, виждаме най-често при нас, младите. За нас не свободата, а слободията е ценност. При това ежедневната ѝ употреба я е превърнала в битова придобивка. Да се скиташ посред нощ, да се напиеш, да отсъстваш от училище - това ли е свободата? Я да ни беше видял онзи роб, комуто през 1878 година са я дарили! Свободни са

само хората с идеали и воля да ги осъществят в името на доброто и красивото!

Нурай Бейтулова Исмаилова: Свободата няма граници. Колкото си по-свободен, толкова ти се иска още повече да не те ограничава нищо. Свободата някога е била възможността да живееш без господар, така е и днес. Макар все някой да се опитва да ти се наложи. Свободна е тази душа, която иска да живее в свят на красота и се бори другите също да имат тази възможност. Свободата дава възможност да се почувстваш силен, независим, прав - което пък понякога увлича и отвлича от истинската свобода.

Миглена Димитрова Давидкова: Свободата е възможност да избираш. И твоят избор показва каква възможност си получил - свобода или слободия. Защото изборът е отговорност, а ние на тази възраст нещо не сме свикнали с отговорността. И трябва внимателно да избираме - как да живеем, къде да живеем, защо да живеем. С две думи - свободата е самоволно избрана тежест, без която се живее по-леко. Че какво му е на роба - нали друг носи отговорност за него? А той вярно, че работи, но пък не отговаря за целесъобразността на труда.

Арзу Исмаилова Мехмедова: Някога под свобода се е разбирало друго нещо - лично или обществено. Днес се опитваме да скрием егоизма си под тази дума. Смятаме, че сме свободни, когато успеем да нарушим правилата в обществото. И дори се гордеем с това. Ако пък сравним истинското робство със задълженията, които имаме като ученици... Не, мисля, че надали ние, на тази възраст, разбираме думата свобода. По-скоро се мъчим да демонстрираме нещо, което всъщност е глупаво.

Семра Мустафова Ахмедова: За робството стигат и робските души. Каквито имаме дори за износ. Уж сме свободни, демократични, пък всяка заповед, дошла от нейде си, се изпълнява стриктно. И дори преизпълнява. Готови сме на всичко - и сме го доказали - за да си осигурим властелин. Комуто, въпреки, с удоволствие подливаме вода и подритваме, когато падне. Затова празнуваме освобождението, а не свободата.

142 години от гибелта на Васил Левски

Левски е останал в българската история преди всичко с безсмъртието на своите прозрения. Когато се изгражда неговият образ, традиционно се акцентира върху човешките му добродетели. Те безспорно правят Левски истински обичан син на народа. Но главното не е в това, че той е бил безумно смел, че е държал сметка за всеки похарчен лев на организацията, че е бил фанатично обречен на делото на революцията. Този сантиментален образ на Левски закрива действителното величие на неговото дело.

Преди всичко Левски е велик народен водач - организатор. Като никой друг в българската история, и то в условията на робски страх, униение и тотална диктатура, той успява да създаде мощна народна организация.

Левски е гениален политик на революционна България. Неговите прозрения за независимост и самостоятелност на българското движение, развиващо се сред хаоса на Източния въпрос, добре разбрани и осмислени, имат почти непреходно значение в българската история. Дръзкото отхвърляне на политическата опека на чуждите сили е изстрадан исторически урок, дълбоко анализиран и осмислен в политическата идеология

и революционната практика на Васил Левски.

Левски е велик и със своите идеи за бъдещия свят - свят на народното равноправие и на човешката свобода. Макар и да е заел своите идеи от европейската демократична мисъл, той ги преработва, за да създаде от тях платформа и знаме на народната пробуда, на националното движение.

Със своята политическа идеология, със своите качества на гражданин на новия свят, със своята гениалност на

организатор и политик Левски изпреварва българското развитие с цели десетилетия. И може би са прави онези познавачи на неговото дело, които смятат, че ако беше живял в някоя по-голяма страна и ако беше писал на някой по-популярен език, той щеше да бъде известен на света като един от най-големите мъже на XIX век.

Какво е да си свободен? Липса на окови, затвор, граници, господар? Но само това ли? Оказва се непосилно да си отговоря какво е свободата в мен, какво означава и възможно ли е да я притежавам?

Във време, когато не е нужно да воюваме срещу поробители, свободата се осмисля като възможност човекът да се реализира. Стремешът на съвременния човек, за съжаление, се

изчерпва с желанието му да има богатство и власт. Това, което повечето хора искат, е свързано с личен комфорт, заключващ човека между вещи. И за някои това стига, за да се нарекат свободни. Свободни – от какво? От някакъв комплекс, може би.

Неразгадани и досега остават думите на Апостола – „Народе ????” – с четири въпросителни. Може би са като вик за осъзнаване, вик към бъдещето, към идните поколения, към свободата.

Левски пожертва живота си, но го направи, за да спечели целият народ.

ЧОВЕК НА НОВОТО ВРЕМЕ

Вглеждам се в себе си и се опитвам да си отговоря на въпроса, какво е да си съвременен човек, какво е да си свободния човек на новото време. Аз човек на новото време ли съм? Дали има хора на новото време? Дали съм свободна? На скалите до мен са наредени няколко книги, явно обичам да чета под звездите. Дали в тези книги се намира отговорът на моите въпроси? Не знам! И пак си задавам въпроса: „Какво е това свободният човек на новото време?”

Смътни спомени се прокрадват в съзнанието ми за хора, живели в началото на отминалия век, за които аз съм чувала, че са създатели на модерното, на новото. Това ли е?! Звездите трепват по-силно от

обикновено, те са моите учители. Това е!!! Хората, живели преди нас, са направили възможно животът ни да е по-добър, ние да сме хората на новото време. Ние да се чувстваме свободни...

Светът се пробужда, блестящ от снежните капки на росата, под радостната песен на вятъра, птиците и вълните, блъскащи се в брега. Песента се носи над земята и разказва за света, който се крие в душата на свободния човек на новото време.

АшеЕфраимова 9 А клас

Човек избира сам как да живее, кого да обича, в какво да вярва. Какво е свободата всъщност?

Попаднал в критична ситуация, човек се връща мислено в детството – колко по-леко би било, ако можеше като в приказките да стане чудо. Нужно ни е понякога да вярвам в чудеса – това е нашият модел за размисъл. Чрез вярата в нереалното човек надниква в собствените си духовни глъбини, за да разбере сам себе си. В състояние на криза трябва да се борим. Примирението е връхна точка на човешкото отчаяние и означава отказ от живота. Всеки пробив в невъзможното, всеки открит изход от безизходна ситуация, е крачка към свободата, защото е проява на свободна воля.

Размислите за отговорността ни към всички и към всичко са всъщност размисли за нашата свобода. Свободни сме да живеем, да творим, да се развиваме – значи сме отговорни за хармонията в нашия свят. Той е чудесен! Ние сме потопени в това великолепие от багри и красота и не винаги го забелязваме, приемаме го като даденост. Отговорни сме пред това чудо – живота – и в това е призванието ни – да го пазим за себе си и за другите след нас! Ако имаме свободата да го живеем,

трябва да сме отговорни за неговото съхранение.

Денис 9А клас

Умеем ли да обичаме?

"Любов, любов, любов... звучи навсякъде около нас в музика, поезия, живопис, театър и кино, а защо толкова трудно я намираме и когато я намерим, не умеем да я задържим?"

Да живеем и да се учим с любов. Да се научим да преработваме омразата в любов, защото светът на любовта е свят на светлина и познание, на обич и взаимно допълване в отношенията между хората, на топлина и дръзновение, на мечти и удовлетворение, на творчество и съзидание. Но в света на любовта цари мъдростта, а пътят към мъдростта минава през любовта и познанието. Ставаш по-мъдър, когато започваш да усещаш, че си част от нещо и не можеш да съществуваш сам по себе си. Животът ни е отношение с другите хора, съществуваме сред другите около нас, природата и вселената. В състояние на любов усещаме със всичките си сетива, че живеем в ритъм с времето, времето е в нас и ние сме в него. Популярно е схващането, че мъдрост се придобива чрез знание и образование. То е необходимо, но недостатъчно условие. Ако не усещаш любовта, все нещо се изплъзва и следва страданието, натрупването на горчивия опит. Любовта се открива там, където има добродетели, единство и себеотдаване. Тя е умение да даваш от себе си и да правиш хората около теб щастливи, без да търсиш благодарност и признателност, да с "отворено" сърце и ум към заобикалящия те свят. Това е състояние, в което забравяш себе си, егоистичните си стремежи и се оставяш да те водят добродетелите - скромност, милосърдие, състрадание, обич към ближния... Всеки човек носи частица от

тях и си струва да им даде шанс да се проявят. Но да умееш да даваш разумно от себе си - да разбираш кой, как и доколко може да понесе любовта ти - е също важно. Какво е страданието? Това е мъката по изгубеното състояние на любов. Приемаме страданието като наказание, че сме били спонтанни и искрени, а не ни е отговорено адекватно. Затваряме се в себе си. В другата крайност заменяме любовта с омраза. Ставаме недоверчиви във взаимоотношенията с хората, предпазливи, ревниви, разрушителни. Страхуваме се да бъдем спонтанни в чувствата и емоциите си, за да не ни наранят отново. Страдаме и се самосъжаляваме. Търсим да заменим изпитаното състояние на любов с други удоволствия. Не е същото. Не се заменя. Напълно сме загубени, ако след страданието не потърсим разума си и не дадем път на мъдростта. Остава ни само да си вземем поука от случилото се. Преживяването на болката води до изграждане на способността да поемеш отговорност за загубата и същевременно да вярваш, че не всичко е загубено.

Можем ли да се научим да обичаме и приемаме хората и отношенията ни с тях такива, каквито са, в тяхната реалност?

Когато се влюбваме, пропускаме недостатъците, виждаме самото хубавите качества в човека и обичаме, но идеални човеци на Земята със сигурност няма. Какво става в случай, когато еуфорията от чувства, емоции и страсти отминат? Ако липсват добродетелите - честност, откритост, спонтанност и споделяне, безусловна отдаденост, доверие, обич и уважение към другия, по-различен от нас - любовта угасва. Страдаме, докато не осъзнаем, че не можем да променяме хората и света, без самите ние да променим нещо в себе си. Страданието носи просветление, носи промяна. То лекува тези натрупвания на завист и омраза, ревност и идеализация, прикриващи неспособността ни да обичаме себе си и света около нас. Разширяват се границите и

пропускливостта на Егото като посредник между нашия вътрешен свят и заобикалящата ни реалност. Понякога ни помага да преработим агресията и омразата си отново в любов. Връщаме се отново към вярата и надеждата, че животът продължава и любовта отново ще дойде.

Мъдрост е да успееш да съхраниш любовта във взаимоотношенията си с другите хора. Да се научиш да живееш с истината за себе си. Да бъдеш наясно със себе си и с нещата, които зависят от теб. Да умееш да даваш любов и да не очакваш размяна за даването си. Едва сега разбирам философа Джиду Кришнамурти, който казва, че едва когато се научим как да обичаме един човек, ще можем да обичаме и повече хора, ще можем да обичаме света, в който живеем и само този начин на човешко съществуване носи блаженство.

Мария Тодорова 12А клас

Вестник „От игла до кормило“ се издава от ученици, участващи в клуб „Училищен журналист“ по проект BG051PO001-4.2.05, „Да направим училището привлекателно за младите хора“ Училище за Себеутвърждаване и Подготовка към Европейски Хоризонти (УСПЕХ)

**Професионална гимназия по транспорт и лека промишленост
Адрес Индустриална зона
гр. Омуртаг 7900
тел: +359 0601 22 -17**

*E-mail pg_tlp@abv.bg
www.pgtpomurtag.dir.bg*